

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve Svahu 1, Praha 4, zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, odbor územně a stavebně správní, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2003, č. j. 16552/2003 - 63/O - 1497/03, za účasti osoby zúčastněné na řízení: CS Centrum Praha, a. s., se sídlem Ke Štvanici 656/3, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2008, č. j. 5 Ca 97/2008 - 175,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2008, č. j. 5 Ca 97/2008 - 175, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše označenému rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru územního rozhodování (dále i „správní orgán prvního stupně“) č. j. MHMP/301687/03/OUR/J/Kos ze dne 25. 4. 2003, kterým byla na pozemcích č. parc. 1353, 129/66, 1358, 1352, 129/17, 129/48, 1362, 1369/1, 1373, 1376/2, 1277/4, 1277/1 a 3217/1 v katastrálním území Krč při ulici Antala Staška umístěna stavba polyfunkční budovy „ČS centrum - IT Building“ s plochami využívanými pro administrativu a nerušící služby s hromadnými garážemi v suterénu, včetně komunikací, zpevněných ploch a technické infrastruktury.

V kasační stížnosti stěžovatel vymezil jedinou spornou otázku, a to otázku aplikace ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Stěžovatel namítá, že Městský soud v Praze rozhodl v rozporu s judikátem Nejvyššího správního soudu publikovaným pod č. 499/2005 Sb.NSS, v němž se mimo jiné uvádí, že závěr správního orgánu o tom, zda stavba či jiná činnost mohou snížit či změnit krajinný ráz, musí být přezkoumatelný nejen z důvodu nezbytné právní jistoty, ale též proto, aby se fyzické či právnické osoby, jejichž práva, právem chráněné zájmy či povinnosti mohou být takovým závěrem dotčeny, mohly k němu vyjádřit, předkládat návrhy, stanoviska a důkazní prostředky a uplatňovat i ostatní práva účastníků řízení. Nelze proto podle stěžovatele akceptovat výklad, že příslušný správní orgán své stanovisko vůbec nevyjádří a jeho nečinnost je posléze považována za souhlas s umístěním stavby. Správní orgány jsou podle stěžovatele vydržovány z veřejných prostředků proto, aby při hájení veřejných zájmů byly aktivní, nikoliv pasivní - není proto jejich právem nevyjadřovat se a být nečinné. Pokud měl tedy příslušný orgán za to, že není důvod vést ve věci ochrany krajinného rázu správní řízení ve smyslu tehdy platného a účinného zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), měl tuto skutečnost jasně, přesvědčivě a přezkoumatelně vyjádřit ve svém vyjádření k věci, které mělo podle stěžovatele splňovat nároky § 3 odst. 5 správního řádu.

Stěžovatel pak dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2006 ve věci sp. zn. 7 A 166/2002, v němž se konstatuje, že je nepřipustný výklad ustanovení § 12 odst. 2 zákon o ochraně přírody a krajiny, podle kterého dikce zmíněného ustanovení nepředpokládá, že se nerozhoduje o otázce, zda stavbou nebo činností může dojít ke změně nebo snížení krajinného rázu, nýbrž toliko v záležitosti, zda se ke stavbě nebo činnosti způsobí snížit nebo změnit krajinný ráz udělí či neudělí souhlas. Z téhož judikátu Nejvyššího správního soudu podle stěžovatele plyne, že orgán ochrany přírody nemusí z vlastního podnětu zahajovat řízení podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny za všech okolností (například tehdy, umístí-li se do již zastavěné krajiny stavba, která nijak nevybočuje svými parametry), nicméně v zásadě je nutné, aby správní řízení podle uvedeného ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny vedeno bylo. Stěžovatel má za to, že v daném případě navržená stavba dalece vybočovala svými parametry z existující zástavby natolik, že vznikla nová místní dominanta. Šlo proto podle stěžovatele o zásah do krajinného rázu, o němž mělo být orgánem ochrany přírody rozhodnuto.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že považuje argumentaci stěžovatele za nedostatečnou a zpochybnila samu přípustnost kasační stížnosti pro nedostatečnou formulaci stížných důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Jinak vyslovila souhlas se závěry Městského soudu v Praze vyslovenými v napadeném rozsudku a označila stěžovatelovy odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu za účelově vytržené z kontextu.

Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že stěžovatel v žalobě před Městským soudem v Praze dovozoval, že umístěvaná stavba je významná z hlediska viditelnosti z frekventovaných městských prostorů a průhledů, čímž je dokumentováno, že jde o stavbu důležitou z hlediska vlivu na dochovaný krajinný ráz. Zásah do krajinného rázu však zkoumán ani odsouhlasen nebyl. Podle stěžovatele bylo třeba ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vydat podkladové rozhodnutí o souhlasu se zásahem do krajinného rázu. Takové podkladové rozhodnutí však ve spisové dokumentaci chybí. Stěžovatel poukazyval na to, že mezi podklady je pouze souborné stanovisko odboru životního prostředí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP - 108246/2002/001/OZP/VI ze dne 11. 11. 2002, obsahující tvrzení, že vzhledem k tomu, že zákonem není předepsán jiný postup, tj. vydání správního rozhodnutí, je dotčeným orgánem státní správy (na úseku ochrany přírody a krajiny) příslušná městská část. Stěžovatel je

však toho názoru, že Úřad městské části Praha 4 nebyl orgánem příslušným vést řízení o souhlasu se zásahem do krajinného rázu - ostatně ani v jeho stanovisku ze dne 10. 10. 2002 není krajinný ráz zmíněn a není v něm jakkoliv pojednána otázka, zda k zásahu do krajinného rázu umístěním stavby dojde, či nikoliv. Stěžovatel poukázal na to, že souhlas se zásahem do krajinného rázu je podle § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny vydáván ve správním řízení formou rozhodnutí, a to vždy, je-li umístována nebo povolována stavba, jíž by mohlo dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu. Z toho stěžovatel v žalobě vyvozoval, že dotčený orgán státní správy na úseku ochrany přírody a krajiny měl buď v souborném stanovisku sdělit, že ke změně nebo snížení krajinného rázu dojít nemůže, nebo měl zahájit řízení o souhlasu. Zásadní možnost ochrany krajinného rázu před zásahem přitom stěžovatel dovozoval i v případě silně urbanizované krajiny, a to s odkazem na ustanovení § 3 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny.

Městský soud v Praze předně konstatoval, že ve správním spisu předloženém žalovaným je založeno stanovisko správního orgánu prvního stupně, odboru životního prostředí, ze dne 11. 11. 2002, které konstatuje, že z hlediska ochrany přírody a krajiny je dotčeným orgánem státní správy Úřad městské části Praha 4. Tento úřad pak ve svém stanovisku ze dne 10. 10. 2002 z hlediska ochrany přírody a krajiny pouze uvedl české technické normy, které je třeba dodržovat, odsouhlasil návrh sadových úprav a stanovil, že budou součástí stavby; s těmito podmínkami pak uzavřel, že nemá k realizaci stavby námitek. Jak Městský soud v Praze konstatoval, je zřejmé, že nebylo vydáno rozhodnutí (souhlas či nesouhlas) se zásahem do krajinného rázu podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, ani stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, které by obsahovalo konkrétní a odůvodněný závěr tohoto orgánu, že vydání rozhodnutí podle uvedeného zákonného ustanovení není zapotřebí.

Městský soud v Praze dále ve svém rozsudku naznačil, že ve sporné otázce aplikace ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny pro případ urbanizované krajiny vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího právního soudu ze dne 28. 12. 2006, č. j. 6 A 83/2002 - 65. Z tohoto rozsudku podle Městského soudu v Praze vyplývá, že pravomoc orgánů ochrany přírody k vydávání souhlasu či nesouhlasu se zásahem do krajinného rázu při umístění stavby ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny bude dána při splnění především dvou podmínek: jednak musí jít o stavbu, která svou charakteristikou může krajinný ráz ovlivnit, a dále musí jít o stavbu, která je umístována v krajinně krajinným rázem charakterizované. Vždy ovšem bude tato pravomoc také ovlivněna tím, že všemi nástroji podle zákona o ochraně přírody a krajiny mají být řešeny právní vztahy dotýkající se účelu zákona ve smyslu § 1, tj. udržení a obnovy přírodní rovnováhy v krajině, ochrany rozmanitosti forem života, přírodních hodnot a krás a šetrného hospodaření s přírodními zdroji. Ochranou přírody pak zákon (§ 2 zákona o ochraně přírody a krajiny) rozumí péči o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péči o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péči o vzhled a přístupnost krajiny. Tím jsou vymezeny společenské vztahy, které zákonodárce zamýšlel zákonem o ochraně přírody a krajiny regulovat jako vztahy právní. Zákonem užívané pojmy (tedy i „krajinný ráz“) tak nelze vykládat extenzivně, ale pouze v souladu s účelem zákona vymezeným v úvodních ustanoveních. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku citovaném Městským soudem v Praze dospěl k závěru, že centrální část vysoce urbanizovaného prostředí nelze bez přistoupení dalších skutečností označit za „krajinu“ ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. Proto ani není na místě rozhodovat postupem podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Městský soud v Praze dále s ohledem na definici krajiny ve smyslu § 3 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny a na definici krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 1 téhož zákona dospěl k závěru, že souhlas orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody

a krajiny je zapotřebí pouze k takovým činnostem, které by mohly (jsou způsobilé) snížit či změnit krajinný ráz, tj. zasáhnout do významného krajinného prvku, zvláště chráněného území, kulturních dominant krajiny, harmonického měřítka a vztahů v krajině. V případech, kdy k zásahu do krajinného rázu vůbec nemůže dojít, tj. zejména v případě, kdy je stavba umístována do vysoce urbanizovaného prostředí, které nelze označit za krajinu ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny, není pravomoc orgánu ochrany přírody k postupu podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vůbec dána. Není-li pak v tom kterém případě orgán ochrany přírody pravomocí k vydání rozhodnutí podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vůbec nadán, není důvodu, aby skutečnost, proč souhlas nebyl vydán, jakkoliv zdůvodňoval.

Pokud jde o posibilitu změny krajinného rázu umístěním navrhované stavby, Městský soud v Praze konstatoval, že sám stěžovatel nijak nenamítá možné dotčení případného významného krajinného prvku, ani zvláště chráněného území, jako primárních prvků krajinného rázu - podle stěžovatele bylo třeba chránit dominanty v krajině, harmonické měřítka a vztahy v krajině. V tomto kontextu Městský soud v Praze opětovně poukázal na nutnost vykládat uvedené pojmy v intencích úvodních ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny a s odkazem na již citovaný rozsudek Nejvyššího právního soudu ve věci sp. zn. 6 A 83/2002 dospěl k závěru, že centrální část urbanizovaného prostředí bez přistoupení dalších skutečností (např. existence významného krajinného prvku, zvláště chráněného území apod.) nelze označit za krajinu.

Rozsudek byl stěžovatelům doručen dne 2. 7. 2008, kasační stížnost byla podána dne 15. 7. 2008.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které podle svého obsahu představují námitky proti nesprávnému posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a odpovídají tak ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že obdobnou právní otázku již z podnětu stěžovatele v jiných řízeních opakovaně řešil. V tomto smyslu ani nyní předkládaná argumentace stěžovatele nepřináší nového pohledu na věc. Stěžovatel namítá v zásadě jediné - Městský soud v Praze se podle něj řídí právním názorem Nejvyššího správního soudu, který je v rozporu s jiným názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným dříve v rozhodnutí rozšířeného senátu (na které navazují jiná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Oba domněle konkurenční názory byly výše předestřeny. K této námitce je možné uvést toliko následující:

Budiž předznamenáno, že rozhodujícím senátu je známo rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 499/2005 Sb. NSS, stejně tak rozsudek osmého senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 A 83/2002. Základní problém stěžovatelovy argumentace spočívá v tom, že staví tyto judikáty do vzájemné kontrapozice, aniž zohledňuje zásadní odlišnost okruhu řešených otázek. Je proto třeba zjevně znovu poukázat na rozdílnou povahu výpovědí obou domněle konkurenčních právních názorů, jakkoliv tak již učinil sám osmý senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ve věci sp. zn. 6 A 83/2002.

Rozšířený senát se vymezil proti existujícímu právnímu názoru, který do té doby zastával pojetí, že souhlas podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je ve správním řízení

vydán pouze tehdy, dojde-li příslušný orgán ochrany přírody k závěru, že **stavba nebo činnost by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz**. Tento názor konsekvantně rozvíjel tuto tezi tak, že v případě, kdy k takovému závěru orgán ochrany přírody nedojde (**neshledá, že by záměr měl vliv na krajinný ráz**), nevede správní řízení a rozhodnutí nevydává (srov. např. č. 308/2004 Sb. NSS). Rozšířený senát vyložil, že posouzení jak otázky, zda dojde k zásahu do krajinného rázu, a je tudíž nutno vydat souhlas či nesouhlas, tak otázky, zda k zásahu do krajinného rázu nedojde, nelze učinit mimoprocesně, ale jen v rámci správního řízení.

Rozšířený senát však vůbec neřešil otázku, zda v daném případě nějaký krajinný ráz, do něhož by bylo lze potenciálně zasáhnout či nezasáhnout, vůbec existoval. Názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 A 83/2002 však poukazuje na principiální důležitost této otázky z hlediska pravomoci orgánu ochrany přírody jakékoliv řízení ve věci potenciálního zásahu do krajinného rázu vést. Jak v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, šlo o otázku, zda ohledně **jakékoli libovolné stavby umístované do jakéhokoliv prostředí se lze domáhat řízení a vydání rozhodnutí, jímž by byla posouzena možnost snížení nebo změny krajinného rázu podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny**. Nejde tu tedy o danost toho, že zákon má být použit, a k řešení tu není otázka, zda snížení nebo změna krajinného rázu má být posouzena procesně nebo mimoprocesně (k čemuž se jak uvedeno vyjádřil rozšířený senát), ale o to, **zda je tu vůbec dána pravomoc orgánu ochrany přírody o věci rozhodovat**. Jinými slovy, soud nejprve řešil problém pravomoci, a tedy problém obecnější: zda o otázce souhlasu nebo nesouhlasu musí vůbec správní orgán rozhodovat bez ohledu na to, jaká stavba a kam je umístována, lépe řečeno zda případně je dána jeho pravomoc rozhodovat i tam, kde se věc případně vymyká okruhu právních vztahů, které zákon o ochraně přírody a krajiny upravuje.

Při vědomí odlišnosti těchto otázek je třeba podle Nejvyššího správního soudu setrvat na hodnocení věci, jak je učinil Městský soud v Praze v napadeném rozsudku. Nejvyšší správní soud k tomu vedou následující důvody:

Kompetenci orgánu ochrany přírody k vydání souhlasu zakládá zákon o ochraně přírody a krajiny touto formulací: „*K umístování a povolování staveb, jakož i jiným činností, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody*“. Ustanovení § 126 odst. 1 a 2 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (který byl předpisem účinným v době rozhodování), zákona pak stanoví: „(1) *Dotýká-li se řízení podle tohoto zákona zájmů chráněných zvláštními předpisy, rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se souhlasem orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí (dotčený orgán státní správy). Dotčený orgán státní správy může svůj souhlas vázat na splnění podmínek stanovených ve svém rozhodnutí (stanovisku, vyjádření, souhlasu, posudku apod.) v souladu se zvláštním zákonem, na jehož podkladě je oprávněn zájem chránit. (2) Je-li tímto zákonem stanoven postup při přezkoumávání zájmů chráněných zvláštními předpisy a při uplatňování stanovisek nebo obdobných opatření dotčených orgánů státní správy, postupují podle něho dotčené orgány státní správy, uvedené v odstavci 1. Právo těchto správních orgánů, vydat samostatné rozhodnutí zůstává nedotčeno, jestliže to předpisy na ochranu jimi sledovaných zájmů stanoví.*“

Vyvozovat z této dikce závěry, které činí stěžovatel, je zjevně nemístné. Jak již Nejvyšší správní soud ve své předchozí rozhodovací praxi dovodil, z praktického hlediska je především zřejmé, že požadavek rozhodování orgánů ochrany přírody o zásahu do krajinného rázu při umístění libovolné stavby v jakémkoli území, by v praxi vedl k důsledkům zcela absurdním, které jsou v běžném životě obtížně představitelné, k enormnímu zvýšení počtu zbytečně vydávaných formálních rozhodnutí, o zbytečném administrativním zatížení účastníků řízení už vůbec nemluvě. Podruhé: připustil-li by se názor, že při umístění jakékoli stavby kamkoli musí být rozhodnuto *eo ipso* také o souhlasu (nesouhlasu) se snížením nebo změnou krajinného rázu,

znamenaloby to, že zákonodárce presumoval fikci, že umístěním jakékoli stavby současně dochází ke snížení nebo změně krajinného rázu; takový výklad zákona by ale překročil meze i toho nejšířšího extenzivního výkladu. Potřetí: takovým výkladem by se stala ustanovení o tom, které právní vztahy vlastně upravuje zákon o ochraně přírody a krajiny (§ 1, § 2 a § 3 zákona) zbytečná a bylo by zbytečné vymezovat většinu pojmů, se kterými zákon pracuje jako se svým definičním okruhem. Konečně počtvrté: musel-li by orgán ochrany přírody rozhodnout při umístování stavby vždy o udělení souhlasu nebo nesouhlasu se zásahem, stala by jeho pravomoc neomezená. Nikdy by nemohl vydat rozhodnutí mimo rámec vlastní pravomoci (nikdy by nemohl vydat paakt). Takový výklad by ale očividně odporoval ústavnímu principu, že každý správní orgán musí mít vymezen okruh své působnosti, mimo nějž mu nepřísluší konat a zasahovat do práv a povinností jiných osob.

Proto Nejvyšší správní soud trvá na závěru, že samotné ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny předpokládá rozhodování samo jen tam, kde jde o umístování stavby, která by vůbec (pojmově) mohla krajinný ráz snížit nebo změnit. Pouze v takovém případě - a pouze k tomu směřuje závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu - je rozhodování nutné a úsudek o tom, že stavba krajinný ráz snížit nebo změnit nemůže, nelze učinit mimo správní řízení.

Pokud jde o zkoumání této pravomoci, Městský soud v Praze ve svém rozsudku správně vymezil jako zásadní kritéria otázky, zda je navrhovaná stavba umístována v krajinně krajinným rázem charakterizované, a především, zda jsou vůbec dotčeny právní vztahy upravené zákonem o ochraně přírody a krajiny, což zákon vyjadřuje svým účelem (*„příspěk k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajinně, k ochraně rozmanitosti forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji.“*).

Stěžovatel si je, jak je zřejmé z jeho podání, velmi dobře vědom skutečnosti, že stavba, o niž ve věci jde, je umístována do konkrétního vysoce urbanizovaného prostředí; namítal, že umístěním stavby dojde k narušení dominant v krajinně, či harmonických vztahů v krajinně, přičemž se opíral o svou extenzivní interpretaci definice krajiny v § 3 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny. Nejvyšší správní soud trvá na svém přesvědčení vysloveném již ve zmiňovaném rozsudku ve věci sp. zn. 6 A 83/2002, že definici krajiny nelze pojímat odtrženě od ostatních ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, že jí tedy lze poměřovat pouze v souvislosti především s celým účelem zákona. Účelem zákona o ochraně přírody a krajiny je přitom příspěk k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajinně, k ochraně rozmanitosti forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji (§ 1). Ochranou přírody a krajiny (§ 2 stejnojmenného zákona) se rozumí péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny. Tím jsou současně vymezeny společenské vztahy, které zákonodárce zamýšlel zákonem regulovat jako vztahy právní.

Soud nemá žádnou pochybnost o tom, že také další pojmy užívané zákonem (v tomto případě „krajinný ráz“ či „krajina“) musí být vykládány v souladu s úvodními ustanoveními zákona a nikoli způsobem zjevně extenzivním, účel zákona přesahujícím. V tomto smyslu centrální část vysoce urbanizovaného prostředí nelze bez přistoupení dalších skutečností označit za „krajinu“ ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. Takovou další skutečností a jinou situací by bylo, kdyby tu byl významný krajinný prvek nebo dokonce zvláště chráněné území, území přechodně chráněné atp. O takový případ ale nešlo a nikdo to ani netvrdil.

Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené neshledal v postupu Městského soudu v Praze pochybení, pro něž by bylo na místě rozsudek Městského soudu v Praze zrušit. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, Nejvyšší správní soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu vznikly náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení nebyly soudem uloženy žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž by jim mohly vzniknout náklady, na jejichž náhradu by jim náleželo právo (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu